

Arrest

nr. 72 763 van 4 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 19 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten en een moslim te zijn afkomstig van Sharkia. U zou op uw 18de Egypte verlaten hebben om in Libië te gaan wonen om zo uw legerdienst te ontlopen. Op 27 mei 2005 heeft u in België asiel aangevraagd onder de alias M. A. J. (...) met de Libische nationaliteit.

Deze asielaanvraag resulteerde in een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 25 juli 2005.

Op 27 juli 2005 diende u beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) en op 14 december 2007 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 28 december 2007 diende u hier beroep tegen in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

Op 28 maart 2008 nam ook de RVV een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 25 april 2008 kreeg u een bevel om het grondgebied te verlaten maar desondanks bleef u illegaal in het land.

Op 14 mei 2008 diende u een eerste aanvraag tot regularisatie in op basis van art. 9 bis van de wet van 15 december 1980. U vraagt regularisatie aan omdat u instaat voor de financiële zorg van uw familie, die in Egypte verblijft, aangezien uw vader op 25 mei 2003 aan een hersentumor is overleden.

Op 27 januari 2009 werd uw aanvraag om machtiging tot verblijf door de DVZ onontvankelijk verklaard.

Op 12 februari 2009 ontving u opnieuw een bijlage 13, bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 mei 2009 diende u een tweede aanvraag tot regularisatie in op basis van art. 9 bis van de wet van 15 december 1980.

Op 25 maart 2011 werd uiteindelijk aan u M. A. J. (...) met de Libische nationaliteit en uw partner N. G. (...) (R.R. 074051555403; OV 5.589.046) met de Armeense nationaliteit onbeperkt verblijf toegekend. Samen hebben jullie een dochter Z. (...) die op 11 juni 2008 te Turnhout is geboren.

Op 26 juli 2011 hebt u aan de diensten van de stad Turnhout uw Egyptisch paspoort voorgelegd met als doel uw dochter Z. (...) ook de Egyptische nationaliteit te kunnen geven in plaats van de valse Libische nationaliteit.

Op 18 augustus 2011 werd door de DVZ aan de gemeente gevraagd verder onderzoek uit te voeren naar uw Egyptische nationaliteit.

U bent op 13 september 2011 terug naar de gemeente gegaan met een legalisatie van uw Egyptische geboorteakte van de Egyptische ambassade in België en een verklaring dat u Egyptenaar bent om zo een vraag tot correctie van de individuele gegevens bij de stad Turnhout in te dienen. Op 12 september 2011 had u al zelf een verklaring opgesteld waarin u stelde valse of misleidende informatie te hebben verschaft aan de asiel- en migratiediensten omdat u wist dat een asielaanvraag door een Libiër onvankelijk zou worden verklaard en u daarom gelogen hebt. Op 21 oktober 2011 werd u door de politie van Turnhout verhoord en verklaarde u dat u voorheen over uw nationaliteit en identiteit gelogen hebt.

Dezelfde dag werd door de DVZ een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde genomen. Uw B-kaart werd ingehouden en dezelfde dag nog werd u overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Mersklas (CIM).

U diende pas op 14 november 2011 een asielaanvraag in.

U verklaart in Egypte problemen te zullen ondervinden omdat uw vader sinds 2003 algemeen secretaris is van de Nationale Democratische Partij van Moubarak en in 2011 werd veroordeeld omwille van het misbruiken van zijn functie. Uw vader is intussen het land ontvlucht. Daarenboven werden twee van uw broers vermoord, u en een andere broer werden ook veroordeeld en u zou, omwille van uw vader, het land niet meer binnen mogen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Egyptische paspoort, uw geboorteakte, uw verblijfskaart B, een document met betrekking tot uw veroordeling en deze van uw broer M. (...) omwille van het feit dat jullie de zonen zijn van A. M. A. A. (...), de veroordeling van uw vader, een kopie van zijn lidkaart van de Nationale Democratische Partij, een document waarin staat dat u niet terug mag keren naar Egypte en twee overlijdensaktes van uw halfbroers I. (...) en A. (...)."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U hebt op 27 mei 2005 een eerste asielaanvraag ingediend onder de alias M. A. J. (...) met de Libische nationaliteit.

Op 28 maart 2008 werd uw eerste asielprocedure afgerond met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de RVV.

Aan de motieven in kader van uw tweede asielaanvraag op 14 november 2011, namelijk in Egypte tot 7 jaar veroordeeld te zijn omwille van onwettelijk zelfverrijking en gebruikmaken van de ontbonden Nationale Democratische Partij en machtsmisbruik van A. M. A. A. (...), uw vader, de secretaris van de Nationale Democratische Partij in Oulad Sakar, kan ook geen geloof worden gehecht (gehoorverslag CGVS, pp.2, 3 en 10).

U beweert dat u als zoon van A. M. A. A. (...) niet terug mag keren naar Egypte en dit ook niet kan omdat ze in Egypte u anders zouden vragen naar waar uw vader, de secretaris van de ontbonden Nationale Democratische Partij, het geld heeft doorgestuurd (gehoorverslag CGVS, p. 10 + groene mapje document nummer 8).

U verklaart dat u in januari 2011 voor de laatste keer met uw vader hebt gesproken en hij sinds de val van Moebarak verdwenen is (gehoorverslag CGVS, pp. 2, 3 en 6).

Echter, uit het verzoekschrift dd. 9 mei 2008 conform artikel 9 bis wet van 15 december 1980 blijkt dat u buitengewone omstandigheden inroept voor uw regularisatie. U beweert dat u verplicht zou zijn in armoede te leven aangezien uw vader op 25 mei 2003 aan een hersentumor is overleden en de operaties en behandelingen veel geld hadden gekost waardoor de familie in financiële problemen is geraakt.

Het aanhalen van het overlijden van uw vader in uw regularisatiedossier als hoofdelement maakt dat er dus geen verder geloof kan worden gehecht aan uw huidige asielaanvraag, namelijk dat uw vader tot zeker begin 2011 nog in leven was als secretaris van de Nationale Democratische Partij.

De kopie van de lidkaart dd. 4 januari 2003 van uw vader als secretaris van de Nationale Democratische Partij (gehoorverslag CGVS, pp. 3 en 10 + groene mapje document 9) heeft gezien bovenstaande vaststellingen dan ook geen meerwaarde, temeer het dan ook nog eens slechts een kopie betreft.

In de marge dient ook nog te worden opgemerkt dat u het antwoord schuldig blijft op de vraag of uw vader nooit een meer recente lidkaart heeft gekregen (gehoorverslag CGVS, p. 10).

Deze lacune valt natuurlijk te wijten aan het gegeven dat uw vader gestorven is op 25 mei 2003.

Het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas blijkt ook uit het feit dat u beweert dat u sinds augustus 2011 via uw moeder op de hoogte bent van uw veroordeling tot zeven jaar gevangenisstraf (gehoorverslag CGVS, p. 3), maar u pas op 14 november 2011 in het CIM asiel aanvraag.

Gevraagd naar de reden van deze laattijdige asielaanvraag luidt uw initiële vergoelijking dat u toch al in het bezit was van papieren (u verwijst naar de B-kaart, verblijfstitel door middel van regularisatie) en u enkel uw naam wilde wijzigen aangezien andere mensen dit ook zonder probleem hebben gedaan. U zag het nut niet in om asiel aan te vragen (gehoorverslag CGVS, p. 6).

Geconfronteerd met het gegeven dat, alhoewel u al op 21 oktober 2011 in het CIM werd opgesloten en dezelfde dag ook een bevel had gekregen om het grondgebied te verlaten, u pas drie weken later (op 14 november 2011) asiel aanvraag, wijt u dit aan het feit dat u op de documenten wachtte omdat de sociaal-assistent u er op had gewezen dat u geen bewijzen had en ook uw advocaat u meedeelde dat u documenten moest laten opsturen (gehoorverslag CGVS, p. 6).

Gewezen op het feit dat dit geen afdoende verschoning biedt aangezien het neerleggen van documenten geen vereiste is om asiel aan te vragen, geeft u dit toe en stelt u dat u bij uw eerste asielaanvraag ook geen documenten hebt neergelegd maar deze keer gaf u de voorkeur aan het ontvangen van documenten alvorens asiel aan te vragen (gehoorverslag CGVS, p. 7).

Uw laattijdige asielaanvraag doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Wat betreft de door u neergelegde bewijzen, namelijk de veroordeling van u, uw broer en uw vader (gehoorverslag CGVS, p. 3 + groene map documenten genummerd 4, 7 en 8), dient er te worden vastgesteld dat u pertinent beweert dat het "originale" documenten betreft.

Toen duidelijk gemaakt werd dat het geen originelen maar kleurenkopieën zijn, blijft u volhouden dat het "originelen" zijn (gehoorverslag CGVS, p. 8). U vraagt vervolgens wel hoe de protection officer direct opmerkt dat het kleurenkopieën zijn waarna u stelt dat de advocaat en uw schoonbroer u zeiden dat het originelen zijn (gehoorverslag CGVS, p. 8).

In verdere lijn dient nog te worden vastgesteld dat u niet weet door welke rechtbank u veroordeeld bent en dit omdat u nooit een poging heeft ondernomen om contact op te nemen met de advocaat in Egypte gezien u altijd aan het werk was (gehoorverslag CGVS, pp. 3, 4 en 5).

Deze vergoelijking biedt geen afdoende verschoning.

Mocht er effectief geloof aan uw asielmotieven kunnen worden gehecht dan is het niet meer dan logisch dat u alle mogelijke inspanningen zou verrichten hieromtrent informatie te vergaren.

Uw laconieke houding bevestigt andermaal het ongeloofwaardige karakter van de door u beweerde motieven.

Tot slot dient te worden aangestipt dat u bij de DVZ verklaarde dat u tot vijf jaar gevangenis bent veroordeeld (zie Verklaring meervoudige asielaanvraag dd. 21/11/2011 punt 37), terwijl u tijdens het gehoor met het CGVS zelf aangeeft dat u tot zeven jaar gevangenis bent veroordeeld, maar dat de

vertaler van de documenten een fout heeft gemaakt en vijf jaar heeft genoteerd (gehoorverslag CGVS, p. 3).

Het feit dat u deze fout niet aanhaalde tijdens uw eerste verklaring in kader van uw tweede asielaanvraag en u daarenboven zelf verklaarde dat u tot vijf jaar gevangenisstraf bent veroordeeld, doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat uw tweede asielaanvraag bedrieglijk is.

De overige door u neergelegde documenten, namelijk uw Egyptisch paspoort en uw geboorteakte uit Egypte (gelegaliseerd door de Egyptische ambassade in België), hebben enkel betrekking op uw nationaliteit en identiteit een gegeven dat hier niet ter discussie staat. De overlijdensaktes van uw broers I. (...) en A. (...) tonen aan dat zij overleden zijn, niets meer niets minder (gehoorverslag CGVS, p. 5 + groene map documenten nummers 5 en 6). Uw verblijfskaart B heeft betrekking op uw verblijf in België (groene map document nummer 3).

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Egypte te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat het conflict dat dit gebied actueel kenmerkt niet kan bestempeld worden als een binnenlands gewapend conflict.

De media maken vooralsnog geen melding van veralgemeende veiligheidsproblemen waarvan de Egyptische bevolking het slachtoffer dreigt te worden.

Voorts is het geweld dat Egypte actueel kenmerkt gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt. Incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen, komen voor bij massabijeenkomsten en manifestaties waarbij de trage hervormingen, de corruptie, de berechting van burgers door militaire rechtbanken, etc. wordt aangeklaagd.

De recente betogingen waarbij de Egyptische bevolking onder meer eist dat het militaire regime zo spoedig mogelijk haar macht overdraagt aan een civiele regering gaan weliswaar gepaard met een gewelddadig optreden van de ordediensten, maar er is aldus geen sprake van aanhoudend geweld of een openlijk militair conflict tussen strijdkrachten van het huidige regime en georganiseerde gewapende groeperingen (zie bijgevoegde SRB: Egypte – Situation politique et sécuritaire actuelle, d.d. 9 juni 2011 – updates 18 september 2011 en 23 november 2011).

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 19 december 2011 aan (zie p. 3) dat de bestreden beslissing "voornamelijk gebaseerd is op de tegenstrijdigheden die ontstaan zijn door zijn eerdere aanvragen van asiel en regularisatie".

Hij legt uit dat deze gebaseerd waren op zijn valse naam en nationaliteit; aldus acht verzoeker het "begrijpelijk dat men hier vragen over heeft doch niet dat men hieruit tegenstrijdigheden kan afleiden met zijn huidige aanvraag aangezien deze gebaseerd is op een totaal ander gegeven". Verzoeker benadrukt dienaangaande dat over zijn identiteit en nationaliteit "dus niet meer getwijfeld wordt".

Verzoeker herneemt de bestreden beslissing waar die twijfelt aan de ernst van de feiten "omdat hij hier al langer zou van op de hoogte zijn".

Hij verklaart dat zijn problemen in Egypte pas belangrijk werden wanneer zijn verblijfsrecht in het Rijk op losse schroeven kwam te staan en hij dreigde te worden teruggestuurd; "zolang hij recht op verblijf had en beschermd was diende hij dit niet voor te leggen" (zie het verzoekschrift, p. 3).

Verder onderstreept verzoeker dat hij originele documenten heeft neergelegd "waaruit lijkt dat hij niet mag terugkeren naar Egypte" (sic). Bovendien is er volgens verzoeker "de complete omwenteling die er zich heeft voorgedaan na zijn vertrek uit Egypte".

Vervolgens stelt verzoeker dat de motivering in de bestreden beslissing niet afdoende is en het niet redelijk is om te stellen dat de documenten niet authentiek zijn. Hij voert aan dat elk document

onderzocht moet worden en dat de bestreden beslissing de reden dient te vermelden waarom het document als niet authentiek wordt afgewezen.

Verzoeker hekelt de *“zeer korte beroepstermijn van 15 dagen”* om een beroep in te dienen bij de Raad; dit maakt het volgens verzoeker *“uiterst moeilijk”* om tijdig het administratief dossier te kunnen inkijken of te bestellen. Ook wijst verzoeker op de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel; hieruit volgt volgens hem (zie het verzoekschrift, p. 4) *“dat dergelijke informatie wordt meegedeeld met de bestreden beslissing zodanig dat verzoeker pertinent kan reageren op de informatie waarover het cgvs zou beschikken”*.

Aangaande het aantal jaren gevangenisstraf waartoe hij werd veroordeeld, laat verzoeker gelden dat hij op het ogenblik dat hij bepaalde documenten aan de Dienst Vreemdelingenzaken had afgegeven, nog niet gezien had dat er een fout in de vertaling was geslopen; hij is van mening dat hij dit verduidelijkt en rechtgezet heeft tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal.

Volgens verzoeker moet de vraag worden gesteld of hij in de huidige omstandigheden veilig naar zijn land van herkomst kan terugkeren.

Hij stelt dat de bestreden beslissing artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt gezien de motivering niet voldoet aan de motiveringsplicht, aan het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij meent dat de neergelegde stukken minstens een begin van bewijs vormen en dat de commissaris-generaal de authenticiteit van de documenten en de persoonlijke situatie van verzoeker moet onderzoeken.

Verzoeker laat gelden dat hij geconfronteerd wordt met opsluiting en kans op repatriëring; hij kon dan ook niet anders dan asiel te vragen.

Dat hij voordien niet de moeite heeft genomen om contact op te nemen met een advocaat verklaart hij door het feit dat hij voorheen hier veilig was.

Volgens verzoeker zijn er geen elementen uit het administratief dossier die erop wijzen dat de informatie opgegeven bij in zijn huidige asielaanvraag, onjuist zijn.

Aangaande de subsidiaire bescherming, benadrukt verzoeker opnieuw dat het vonnis een origineel document betreft; uit de neergelegde documenten blijkt dat er een reëel risico voor hem bestaat omwille van de familiale verknochtheid met het vorige regime in zijn land van herkomst. Dit vormt volgens verzoeker een begin van bewijs, waardoor de commissaris-generaal zich niet *“zuiver en alleen”* kan steunen op de algemene veiligheidssituatie.

Verzoeker laat tevens gelden dat (zie het verzoekschrift, p. 6) *“in het kader van dit afzonderlijke beschermingsstatuut dient onderzocht te worden of verzoeker in aanmerking komt voor deze bescherming”*.

Hij onderstreept opnieuw dat de neergelegde stukken *“minstens een begin van bewijs”* vormen en dat deze documenten niet werden onderzocht. De motivering *“dat deze documenten geen enkele waarde hebben, omdat het enkel waarde kan hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas”* is volgens verzoeker *“niet afdoende, zorgvuldig en redelijk te verantwoorden”* (zie het verzoekschrift, p. 6).

Bij terugkeer naar Egypte meent verzoeker het risico te lopen op *“ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld omwille van de steun van de familie aan het vorige regime van Moebarak dat volledig in onmin is geraakt”*.

Verzoeker laat tevens gelden dat zich nog nieuwe ontwikkelingen hebben voorgedaan ná de laatste update van 23 november 2011 van de informatie, waardoor de veiligheidssituatie volgens hem nog gevoelig is achteruitgegaan.

Hij vermeldt ook dat er geen gegevens voorhanden zijn om te besluiten dat hij zich elders in Egypte kan vestigen.

Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing een flagrante schending inhoudt van de materiële motiveringsplicht met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Gezien de omstandigheden en het gebrek aan zekerheid acht hij het onmogelijk om terug te keren naar Egypte.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Verzoeker argumenteert dat de bestreden beslissing *“voornamelijk gebaseerd is op de tegenstrijdigheden die ontstaan zijn door zijn eerdere aanvragen van asiel en regularisatie”*, dat deze eerdere aanvragen gebaseerd waren op een opgegeven valse naam en valse nationaliteit en dat men aldus hieruit geen tegenstrijdigheden kan afleiden met zijn huidige aanvraag aangezien deze gebaseerd is op een totaal ander gegeven.

De Raad wijst er echter op dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de zaak rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij een eerdere asielaanvraag of afgelegd in het kader van een aanvraag tot machtiging van verblijf.

Geen enkele wetbepaling verbiedt immers dat, in het kader van de huidige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van een eerdere asielaanvraag bekend waren. Het is evenmin verboden dat de commissaris-generaal de verklaringen afgelegd in het kader van verschillende procedures vergelijkt, en er desgevallend tegenstrijdigheden in onderkent, waaruit het bedrieglijk karakter van de vluchtelingenverklaring kan worden afgeleid (RvS, nr. 129.650 van 24 maart 2004).

Waar verzoeker in zijn verzoek om regularisatie conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet verklaart dat hij instaat voor de financiële zorg van zijn familie die in Egypte verblijft omdat zijn vader op 25 mei 2003 ingevolge een hersentumor overleden is, kan er bezwaarlijk geloof gehecht worden aan verzoekers huidige verklaringen dat zijn vader nog zeker tot begin 2011 in leven was, dat zijn vader secretaris was van de Nationale Democratische Partij en dat hij sinds de val van de Egyptische president Moebarak begin 2011 verdwenen is.

Op de stelling in de bestreden beslissing dat verzoeker al langer van zijn voorgehouden problemen in Egypte op de hoogte was, antwoordt hij dat zijn problemen aldaar pas opnieuw belangrijk werden wanneer zijn verblijf in het Rijk werd afgenomen en hij dreigde te worden teruggestuurd; hij voert aan dat *“zolang hij recht op verblijf had en beschermd was, diende hij dit niet voor te leggen”*.

De Raad stelt dienaangaande echter vast dat verzoeker op 21 oktober 2011 een bevel had gekregen om het grondgebied te verlaten en in het gesloten centrum te Merksplas was opgesloten terwijl hij pas op 14 november 2011-meer dan drie weken later-, asiel aanvraag; zijn dralen om asiel aan te vragen keert zich tegen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees.

Verzoeker laat meerdere malen in zijn verzoekschrift gelden dat hij wel degelijk *“originele”* documenten heeft neergelegd *“waaruit lijkt dat hij niet mag terugkeren naar Egypte”* (sic) en dat de motivering in de bestreden beslissing niet afdoende en redelijk is om te stellen dat de documenten niet authentiek zijn; hij stelt tevens dat elk neergelegd stuk onderzocht moet worden en dat de bestreden beslissing moet vermelden waarom de commissaris-generaal meent dat het stuk niet authentiek is.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal een ruime appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de bewijswaarde van de aan hem voorgelegde documenten; ook om andere redenen dan valsheid kan hij aan de stukken bewijswaarde ontszeggen (RvS, nr. 180.410 van 4 maart 2008).

Verzoekers loutere stelling dat het document wél origineel is, kan de motivering in de bestreden beslissing niet weerleggen. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij wanneer gesteld wordt dat de voorgelegde stukken allen kleurenkopieën betreffen, zijnde stukken die gemakkelijk te vervalsen zijn mits knip- en plakwerk.

Daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift verschillende keren stelt dat de stukken die hij heeft neergelegd, minstens moeten aangenomen worden als begin van bewijs, wijst de Raad er op dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een asielrelaas, slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen. In casu is dit echter niet het geval.

Verzoeker hekelt ook de *“zeer korte beroepstermijn van 15 dagen”* om een beroep in te dienen bij de Raad wat het volgens hem *“uiterst moeilijk”* maakt om tijdig het administratief dossier te kunnen inkijken of bestellen; dergelijke informatie moet volgens hem worden meegedeeld samen met de bestreden beslissing.

De Raad wijst er op dat uit het dossier blijkt dat de advocaat van verzoeker pas op 15 december 2011 inzage heeft gevraagd van het administratief dossier, dit terwijl verzoeker reeds op 5 december 2011 in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij wanneer die stelt dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt wat betreft de organisatie van zijn verdediging; het kan inderdaad aan de commissaris-generaal niet ten laste worden gelegd dat verzoeker getalmd heeft om een advocaat te raadplegen en/of deze laatste pas enkele dagen vóór het verstrijken van het beroepstermijn, inzage gevraagd heeft in het administratief dossier.

Verder benadrukt de Raad dat geen enkele wetbepaling de commissariaat-generaal verplicht om de informatie waarover hij beschikt, automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing. Het recht op inzage krachtens de wet van 11 april 1994 geschiedt enkel op aanvraag; de Raad van State bevestigde herhaaldelijk deze passieve openbaarheid op verzoek (RvS, nr. 120.369 van 11 juni 2003; RvS, nr. 117.862 van 2 april 2003).

Aangaande het aantal jaren waartoe verzoeker werd veroordeeld, laat hij gelden dat hij bij zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet had opgemerkt dat er een fout in de vertaling van het document was geslopen; hij stelt dat hij dit verduidelijkt heeft tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal.

De Raad stelt echter vast dat dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken zelf verklaarde tot vijf jaar gevangenis te zijn veroordeeld terwijl hij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde tot zeven jaar gevangenis te zijn veroordeeld, maar dat de vertaler van de documenten een fout heeft gemaakt door *“vijf”* jaar te vertalen.

Aldus kan verzoekers argumentatie in zijn verzoekschrift niet verklaren waarom hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelf vertelde dat hij tot vijf jaar gevangenisstraf is veroordeeld.

De Raad merkt op nog op dat de voor eensluidend verklaarde vertaling door de beëdigde tolk gewag maakt van een gevangenisstraf van "vijf" jaar.

Deze tegenstrijdigheid doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Dat verzoeker voordien niet de moeite nam om contact op te nemen met een advocaat wijt hij aan het feit dat hij hier in België veilig was; pas toen hij geconfronteerd werd met opsluiting en kans op repatriëring kon hij volgens hem dan ook niet anders dan asiel te vragen.

De Raad is van oordeel dat van een persoon die zich verplicht ziet van zijn land van herkomst verwijderd te blijven omwille van bepaalde medio 2011 ontstane problemen, enige interesse mag worden verwacht omtrent deze problemen. Inderdaad zo er van uitgegaan wordt dat verzoekers verklaringen omtrent deze problemen waarheidsgetrouw zijn, mag van verzoeker worden verwacht dat hij zich inspanningen doet om de asieldiensten daaromtrent diligent en nauwkeurig te informeren.

Het feit dat verzoeker niet kan opgeven wanneer en door welke rechtbank hij werd veroordeeld en zijn gebrek aan handelen om daaromtrent verdere informatie te verzamelen, zijn ook contra-indicaties voor de juistheid van zijn verklaringen.

De Raad wil in dit verband niet onvermeld laten dat verzoeker, een volwassen man, diende te weten dat zijn "verleden", namelijk een ingediende asielaanvraag in mei 2005, onder een valse (Libische) identiteit en nationaliteit, met als reden het beledigen van Khadaffi, en een regularisatieaanvraag in mei 2009, onder een valse (Libische) identiteit en nationaliteit, gesteund op het overlijden van zijn (voorgehouden Libische) vader in 2003 ten gevolge van een hersentumor, de bewijslast in het kader van zijn asielaanvraag in november 2011, in zijn hoofd, een Egyptisch onderdaan, verdacht van medeplichtigheid in 2011 aan het verduisteren van geldsommen in hoofd van zijn (Egyptische) vader, zou verzwaren.

Verzoeker laat gelden dat zich nieuwe ontwikkelingen hebben voorgedaan ná de laatste update van 23 november 2011 van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waardoor de veiligheidssituatie, volgens hem, in zijn land van herkomst nog gevoelig is achteruitgegaan.

De Raad stelt echter vast dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat het conflict dat Egypte actueel kenmerkt, niet kan bestempeld worden als een binnenlands gewapend conflict.

De media maken immers vooralsnog geen melding van veralgemeende veiligheidsproblemen waarvan de Egyptische bevolking het slachtoffer dreigt te worden. Voorts is het geweld dat Egypte actueel kenmerkt, gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt. Incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen, komen voor bij massabijeenkomsten en manifestaties waarbij de trage hervormingen, de corruptie, de berechting van burgers door militaire rechtbanken, etc. wordt aangeklaagd. De recente betogingen waarbij de Egyptische bevolking onder meer eist dat het militaire regime zo spoedig mogelijk haar macht overdraagt aan een civiele regering, gaan weliswaar gepaard met een gewelddadig optreden van de ordediensten, maar er is aldus geen sprake van aanhoudend geweld of een openlijk militair conflict tussen strijdkrachten van het huidige regime en georganiseerde gewapende groeperingen.

De bewering van verzoeker dat (zie het verzoekschrift, p. 7) zich ná de laatste update van 23 november 2011 nieuwe ontwikkelingen hebben voorgedaan en het bijbrengen van "*Nieuwe informatie uit Egypte*" zijnde het artikel "Amnesty: huidige regering soms erger dan Mubarak" en "Egypte: politici moeten beloftes '15 januari' nakomen" -waar verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder op ingaat-, kan de juistheid van de informatie van de commissaris-generaal niet weerleggen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht; een ongeloofwaardig dient niet getoetst te worden aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Op basis van de informatie vervat in het administratief dossier werd terecht besloten dat er in Egypte geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bepaald door artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

2.5. Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor door een ambtenaar van het Commissariaat-generaal in het centrum voor illegalen te Merksplas, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad is van mening dat de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop ze steunt. Er is dan ook geen sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing van 2 december 2011 op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op 24 november 2011 en de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Arabische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet derhalve geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 4 januari 2012 door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER

M. BONTE